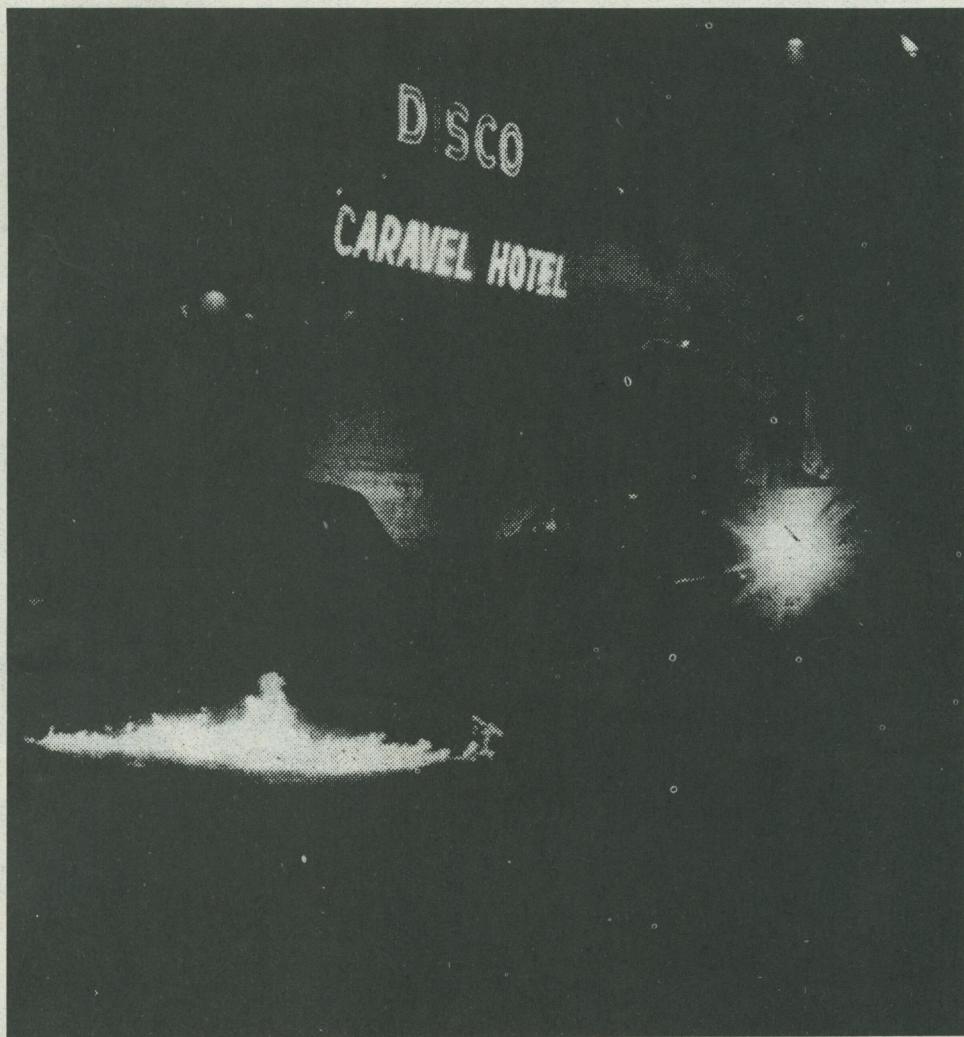

Ο ΛΕΠΕΝ — ΤΟ ΠΑΣΟΚ

ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Συλλήψεις που στο σύνολό τους ξεπέρασαν τις 170, 130 προσαγωγές σε ανάκριση, «στρατιωτικός νόμος» στο κέντρο της Αθήνας, απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, ένας ήχος από μπότες στην άσφαλτο. Να το πρόσωπο που προσπάθησε να παρουσιάσει μπροστά στους ανησυχούντες νοικοκυραίους το ΠΑΣΟΚ όλη την περασμένη βδομάδα. Η ανικανότητά του να μπορέσει να κυβερνήσει, να λύσει οικονομικά και κοινωνικά ζητήματα, να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της νεολαίας, των εργατών, κ.λ.π. οδηγεί αναγκαστικά σε μια σπασμωδική πολιτική καταστολής, αλλοπρόσασλλα ανοίγματα από δώ κι από κεί, οδηγεί τελικά στην αναζήτηση εξιλαστήριων θυμάτων για να ησυχάσουν οι νοικοκυραίοι.

Γι' αυτό ετούτη τη φορά, οι επιθέσεις της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ ενάντια στο χώρο μας ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Το ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να καταφέρει «αποφασιστικό χτύπημα», όπως έγραφε η επίσημη φασιστοφυλλάδα **Βήμα**, που για μια ακόμα φορά — όπως τότε που έσπρωξε την κυβέρνηση στη δολοφονία του Τσιρώνη με εκτελεστικό όργανο το δολοφόνο Γεωργακάκη — έτσι και τώρα καλούσε για ένα νέο αποφασιστικό χτύπημα το ΠΑΣΟΚ, που ήθελε άλλωστε να πάρει τη ρεβάνς για τα γεγονότα των Εξαρχείων, για τις κινητοποιήσεις στο στρατό, κ.λ.π.

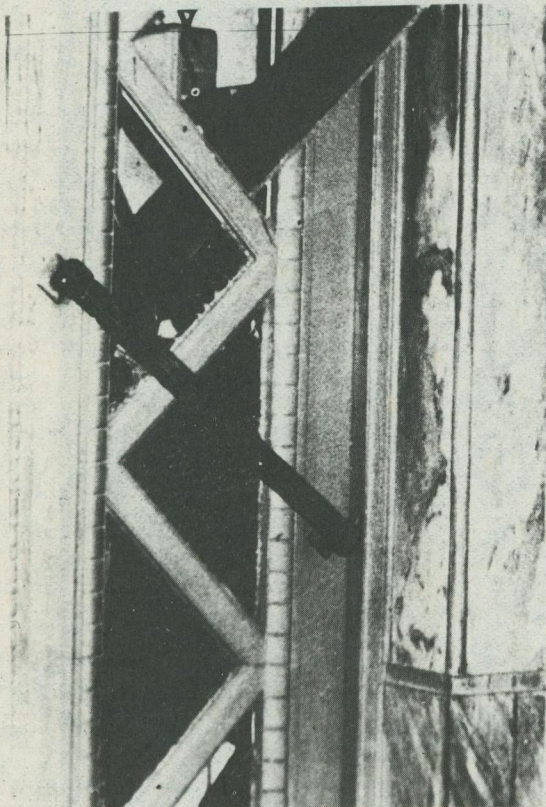
Εφημερίδες απειλήθηκαν με κλείσιμο αν μετέδιδαν αντικειμενικά τα γεγονότα, ενώ η υστερία **Έθνους**, **Βήματος**, κ.λ.π. συναγωνιζόταν εκείνη της **Βραδυνής** και της **Ακρόπο-**

λης. Όλος ο κόσμος των αφεντικών των εφοπλιστών και των διευθυντών, εκστράτευσε εναντίον μας. Και αυτή τη φορά κινητοποιήθηκαν όλες οι εφεδρείες του καθεστώτος. Εκτός από το γνωστό **Ριζοσπάστη** και το ΚΚΕ, αυτή τη φορά διακρίθηκαν στη λογική της προβοκατορολογίας και το ίδιο το ΚΚΕ εσωτερικού και η **Αυγή** που έφτασε μάλιστα να γράψει πως ανάμεσα στους διαδηλωτές που βάδιζαν στο Κάραβελ βρίσκοναν και φασίστες!

Τούτη τη φορά λοιπόν ενάντια στο χώρο μας εκστράτευ-

σε το σύνολο του κόσμου των αφεντικών, το σύνολο του συστήματος των κομμάτων, νομίζοντας πως θα μας σβήσουν, θα σβήσουν μία φωνή πραγματικής αντιπολίτευσης, στη χώρα των μικρομεσαίων λακέδων και των αυλοκολάκων της εξουσίας.

Και πράγματι όλα είχαν συγκεντρωθεί —όλοι οι όροι— για να πετύχει η επίθεσή τους. Όλα εκτός από ένα στοιχείο, τον κόσμο, τις αντιδράσεις του κόσμου, την αντίσταση του κόσμου, την **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ**.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Πράγματι, το υπ' αριθμόν ένα γεγονός ήταν η αντίσταση. Και πριν απ' όλα, το αρχικό γεγονός, η αντίσταση ενάντια στους φασίστες του Κάραβελ, αντίσταση που δεν στρεφόταν τόσο ή μόνο ενάντια στο φασίστα Λεπέν, αλλά ακόμα περισσότερο ενάντια στις φασιστικές και ρατσιστικές ιδέες που γεννάει το ίδιο κεφάλαιο και το κράτος, αριστερό ή δεξιό. Το ρατσισμό ενάντια στη νεολαία, την περιθωριοποίηση της εργατικής τάξης, το ρατσισμό και τις διώξεις στους ξένους εργάτες και τις κάθε λογής μειονότητες, που ανοίγουν το δρόμο στο Λεπέν.

Όσο και αν τύπος, κόμματα και ψοφοδεείς καθε είδους προσπάθησαν να ταυτίσουν τις βλακειές που έγιναν από μερικούς στη Νομική με το μάθημα που δόθηκε στους φασίστες και το κράτος που επέτρεψε τη σύνοδό τους στο ΚΑΡΑΒΕΛ, στη συνείδηση του λαού έμεινε ένα γεγονός. Το γεγονός πως ο χώρος μας ήταν ο μόνος που αντιμετώπισε όπως της άξιζε τη φασιστική σύναξη.

Όσο και αν προσπάθησαν να διαστρέψουν το κριτήριο του κόσμου, το πρωταρχικό αυτό γεγονός παραμένει: **Το τσάκισμα των φασιστών και όσων τους προστατεύουν είναι δίκαιο και καταξιωμένο στη συνείδηση των ευρύτερων στρωμάτων.**

Το δεύτερο αποφασιστικό γεγονός είναι η αντίσταση —η δική μας, του χώρου μας— στην καταστολή. Το βράδυ που οι μπάτσοι επιτέθηκαν στα γραφεία μας και πολιορκήσαν εκείνα των εργατικών συσπειρώσεων, όταν ο ήχος από τις μπότες αντηχούσε στο κέντρο της Αθήνας, ο γελοίος Λαλιώτης πανηγύριζε λέγοντας πως μας είχε χάσει στη φυλακή για δύο τουλάχιστον χρόνια, κι αυτό γιατί θεωρούσαν πως μας τσάκισαν. Όμως από την Πέμπτη κιόλας το πρωί, άρχισε η αντιστροφή μέτρηση για το πασοκικό μπλι-
τες. Χιλιάδες σύντροφοι σε όλη την Ελλάδα, από την Κρήτη μέχρι τα Γιάννενα απάντησαν δυναμικά, θυμίζοντας στους ΠΑΣΟΚτζήδες γκαουλάιτερ πως ένας χώρος κοινωνικής

και πολιτικής αντιπολίτευσης δεν είναι νεκρός, έστω και αν πρόσκαιρα έχει περάσει σε μια κρίση. Με κέντρο τους νέους συντρόφους, που αυτά τα τελευταία χρόνια μπήκαν στην πολιτική αντιπαράθεση, και συσπειρώνοντας όλους τους παλιούς μας συντρόφους, αυτή η αντίσταση έφτασε μέχρι την κατάληψη της βιομηχανικής σχολής στη Θεσσαλονίκη, και είναι βέβαιο πως αν το ΠΑΣΟΚ δεν προσπαθούσε να εκτονώσει την υπόθεση απελευθερώνοντας τους συντρόφους, θα ακολουθούσαν τα γεγονότα πολύ μεγαλύτερης έκτασης. Το ΠΑΣΟΚ θα αντιμετώπιζε μια ολόκληρη σειρά καταλήψεων!

Να λοιπόν το δεύτερο αποφασιστικό στοιχείο: η δική μας πάλη και αντίσταση στην καταστολή. Η **αντίσταση αποδίδει**.

Και βέβαια το τρίτο στοιχείο είναι πως η κοινωνία μας δεν είναι το γκουλάγκ που ονειρεύεται ο εξυμνητής του στρατηγού Γιαρούζέλσκι. Σε όλα τα κομμάτια των εργαζομένων και των νέων άρχισαν να υπάρχουν αντιστάσεις και διαφοροποιήσεις απέναντι στην καταστολή. Μέσα στο ίδιο το ΠΑΣΟΚ, στην ΠΑΣΚΕ, σε εργατικούς και σπουδαστικούς χώρους, στο ΚΚΕ εσωτερικού, στη νεολαία, στην επαρχία, εκφράστηκε η αντίθεση απέναντι στην καταστολή και η υποστήριξη των γεγονότων του ΚΑΡΑΒΕΛ. Και παρά το ιδιαίτερο βάρος που δόθηκε στις εφημερίδες και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης για να εφαρμοστεί μια φασιστικού τύπου απαγόρευση της πληροφόρησης, υπήρξαν και δημοσιογράφοι και έντυπα που αντέδρασαν. Παραπέρα, η αντίδραση επεκτάθηκε και σε άτομα που φτάνουν μέχρι το

Ραφαηλίδη και το Χατζιδάκη, Καραγιώργα κ.λ.π.

Τέλος η αντίδραση ξεπέρασε τα ίδια τα ελληνικά σύνορα. Προετοιμάζεται επερώτηση στο Ευρωκοινοβούλιο, έγραφε αρκετά ο ξένος τύπος και έγιναν κινητοποιήσεις σε πολλές πόλεις του εξωτερικού!

Να λοιπόν που για τους στρατηγίσκους της οπερέτας του ΠΑΣΟΚ, τους Λαλιώτηδες και Σκουλαρίκηδες, δεν έμενε παρά να ακολουθήσουν την γνωστή τακτική τους. Να τραπούν σε άτακτη φυγή! Δεν τόλμησαν να κρατήσουν ούτε ένα σύντροφο στις φυλακές, υποχρεώθηκαν να αφήσουν ελεύθερους ακόμα και συντρόφους που παραπέμφθηκαν με την γκαιμπελική κατηγορία της κατάλυσης του πολιτεύματος, το νέο 509 και 774 του ΠΑΣΟΚ. Να το πρόσωπο των μικρομεσαίων σαλτιμπάγκων. Από την μια επίθεση, και μόλις συναντάνε αντίσταση, άτακτη φυγή. Όσο και αν προσπάθησε ο Λαμπράκης και το Βήμα της Κυριακής να περάσει μια σκληρή γραμμή, «δεν πρέπει να υποχωρήσουμε», καλώντας ουσιαστικά σε λυντσάρισμά μας, το ΠΑΣΟΚ είδε πως δεν είχε άλλο δρόμο από την υποχώρηση. Γιατί, για φαντάσου να βρισκόταν την Τετάρτη το πρωί μπροστά σε κάποιες καταλήψεις σχολών!

Για άλλη μία φορά το επιμήθιο είναι γνωστό αλλά τόσο αληθινό. **Όταν η σύγκρουση δίνεται γύρω από στόχους πολιτικά σωστούς που μπορούν να έχουν τη συναίνεση του κόσμου, τότε όποιο και αν είναι το μέγεθος και η έκταση της καταστολής, μια αποφασιστική και ανυποχώρητη στάση στο τέλος κερδίζει.**

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΡΘΡΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

Είναι φανερό όμως ότι τα συμπεράσματα που βγαίνουν από τα τελευταία γεγονότα δεν περιορίζονται στα παραπάνω. Υπάρχουν ένα σύνολο από άλλα προβλήματα που φάνηκαν και σ' αυτή την κινητοποίηση όπως είχε συμβεί και παλιότερα. Προβλήματα που ξεπηδάνε μέσα στους κόλπους μας και υπονομεύουν την πρακτική μας. Από τη μια πλευρά, η μία όψη του νομίσματος, μια συνθηκολόγα λογική που κραυγάζει συνέχεια «είμαστε απομονωμένοι, όχι αντιπαράθεση, όχι συμβολικές ενέργειες, αργή δουλειά και ψήσιμο», λες και μια τέτοιου είδους λογική μπορεί να χτίσει έναν οποιοδήποτε πολιτικό χώρο, που μαλιστα θέλει να ονομάζεται και επαναστατικός. Μια λογική που προσπάθησε να εμποδίσει την διαδήλωση στο Κάραβελ και στη συνέχεια στη διάρκεια της υπόλοιπης κινητοποίησης, προσπαθούσε να περάσει την άποψη της καταστροφής και της ήττας. Μια λογική που έχει σαν άλλη της όψη τη λογική εκείνων που σκέφτονται με τα πόδια και το παλούκι και όχι με το κεφάλι τους. Εκείνων που, επειδή, δεν ήταν ικανοποιημένοι με το μάθημα που δόθηκε στους φασίστες και την αστυνομία που τους προστάτευε στο Κάραβελ, επειδή δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένοι γιατί δεν είχαν το «μονοπώλιο της σύγκρουσης» στο Κάραβελ, αλλά ήταν το κεφάλι της διαδήλωσης που αντιμετώπισε τα ΜΑΤ χωρίς να διαλύσει τις αλυσίδες, γιατίό ένιωσαν την ανάγκη να πάρουν την «ρεβάνς». Και τι άλλο μπορούσαν να κάνουν από το να σπάσουν μερικά αυτοκίνητα, να φάνε μερικά σάντουι-

τς από το κυλικείο της Νομικής και να καταστρέψουν καμιά πόρτα! Το αποτέλεσμα το ξέρουμε όλοι. Το κράτος και το σύστημα των κομμάτων προσπάθησε να στηριχτεί στα γεγονότα της Νομικής για να εξαφανίσει εκείνα του Κάραβελ και να μας καταστείλει.

Αυτό βέβαια έγινε δυνατό γιατί με την τρομοκρατολογία που είχε πέσει δεν υπήρχαν στη Νομική αρκετοί σύντροφοι ικανοί να αντιμετωπίσουν και να εμποδίσουν τέτοιες βλακείες.

Έτσι η δεξιά λογική τρέφει την ψευδο-αριστερή ομολογία της. Το ίδιο έγινε και την επόμενη μέρα. Γιατί η αστυνομία μόρεσε να μπει στα γραφεία μας; Γιατί διάφορα άτομα δεν εννοούσαν να υποταχθούν σε μια συλλογική λογική μέσα εκεί και έφτασαν μάλιστα να απειλούν με ξύλα και συντρόφους της **ΡΗΞΗΣ**. Έτσι υποχρεωθήκαμε να προχωρήσουμε στην τακτική της «παράδοσης», γιατί διαφορετικά τα πράγματα θα γίνονταν τόσο ανεξέλεγκτα που το κράτος θα πετύχαινε σε μεγάλη κλίμακα τους κατασταλτικούς στόχους του. Ενώ αντίθετα είναι προφανές ότι αν υπήρχε μια συλλογική αντιμετώπιση, η αστυνομία δεν θα τολμούσε να επιτεθεί. Και βέβαια αυτή η επίθεση χρησίμευσε στη δεξιά λογική για να μπορέσει να πει: «Να τι γίνεται, καταλαμβάνουν γραφεία οργάνωσης, καταστραφήκαμε!». Το γαϊτανάκι συνεχίζεται και θα συνεχίζεται όσο θα υποκύπτουμε στους εκβιασμούς που ασκεί η μια και η άλλη λογική, που τρέφουν η μια την άλλη.

ΚΑΤΙ ΚΙΝΕΙΤΑΙ, ΚΑΤΙ ΤΡΕΧΕΙ

Τελικά γιατί το ΠΑΣΟΚ υποχρεώθηκε να υποχωρήσει, γιατί μπήκε σε κίνηση τόσος κόσμος, γιατί συναντήσαμε μια τέτοια διευρυνόμενη συμπαράσταση; Οι συγκυριακές ερμηνείες δε αρκούν. Πιστεύουμε πως υπάρχει κάτι πέρα από αυτές. Κάτι κινείται στην Ελληνική κοινωνία, ακαθόριστα, υπόγεια, διαρκώς ογκούμενο. Υπάρχει μια αυξανόμενη δυσaréσκεια και διαφωνία που έχει σαν κέντρο της τη νεολαία —και μάλιστα την εξωφοιτητική— αλλά που διευρύνεται σταδιακά και σε περισσότερα στρώματα. Το ΠΑΣΟΚ ξεφτίζει. Υπόγειες διαδρομές διαπερνούν τον κοινωνικό ιστό, διαδρομές που δεν επιτρέπουν την κατασταλτική συναίνεση. Και αυτό είναι το μέγιστο μάθημα. Η συμπαράσταση από τόσο πολλούς και διαφορετικούς χώρους μας

δείχνει πως μπορούμε να κάνουμε σοβαρά βήματα προς τα μπρος αν διαθέτουμε αποφασιστικότητα και μυαλό.

Σήμερα η ελληνική κοινωνία έχει ανάγκη από μια νέα αντιπολίτευση πέρα από το σοσιαλ-καπιταλιστικό κράτος των κομμάτων. Αυτή η ανάγκη είναι που οδήγησε και στην ήττα του ΠΑΣΟΚ.

Γιαυτό και το αποφασιστικό σημείο στην περίοδο που θα έρθει θα είναι να ορίσουμε ακριβώς τους όρους και το περιεχόμενο αυτής της αντιπολίτευσης.

Μίας αντιπολίτευσης που θα πρέπει υποχρεωτικά να είναι εναλλακτική ως προς το όραμα, αυτόνομη ως προς την οργανωτική συγκρότηση, που θα συνδυάζει κοινωνικό και πολιτικό.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ,
ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΡΗΞΗ

